Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 5 Co 1176/2012, ECLI:CZ:KSCB:2012:5.CO.1176.2012.1

Číslo: 27/2013

Právní věta:

Usnesení, kterým se přerušuje řízení, se doručuje účastníkům, i když se po jeho vyhlášení vzdali práva na odvolání.[*)]

[*)] *Publikací tohoto rozhodnutí se zčásti překonává i východisko obsažené ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. 04. 2010, sp. zn. Cpjn 203/2007, uveřejněném pod číslem 49/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jež via facti (mimo otázku řešenou stanoviskem) vychází z předpokladu protikladného závěru vyjádřenému právní větou nyní publikovaného rozhodnutí.*

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 31.05.2012

Spisová značka: 5 Co 1176/2012

Číslo rozhodnutí: 27

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Doručování, Přerušení řízení

Předpisy: § 168 odst. 2 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 2. 3. 2012 zamítl O k r e s n í s o u d ve Strakonicích návrh žalobců, aby tento soud prominul zmeškání zákonné jednoroční lhůty k podání návrhu na pokračování řízení přerušeného dnem 9. 11. 2010.

Okresní soud ve svém rozhodnutí uvedl, že usnesením ze dne 14. 11. 2011 zastavil řízení v souladu s § 111 odst. 3 o. s. ř., neboť poté, co řízení bylo na návrh účastníků podle § 110 o. s. ř. přerušeno (usnesením, které nabylo právní moci dne 9. 11. 2010), nikdo z účastníků nepodal v jednoroční lhůtě návrh na pokračování v řízení. Dne 14. 12. 2011 současně s odvoláním do tohoto usnesení podal zástupce žalobců návrh na pokračování v řízení a dále požádal o prominutí zmeškání shora uvedené

roční lhůty k podání návrhu na pokračování v řízení. Zástupce žalobců poukázal na své zdravotní potíže vzniklé po komplikované operaci páteře v roce 2004. K akutnímu zhoršení jeho zdravotního stavu došlo dne 28. 10. 2011, v důsledku čehož byl od 31. 10. 2011 v intenzivní lékařské péči nejprve u svého praktického lékaře a později na neurologickém oddělení v nemocnici. V rozhodné době ke konci lhůty včetně dne 9. 11. 2011 byl vyloučen z možnosti běžné pracovní činnosti, a proto zmeškal lhůtu k podání návrhu na pokračování v řízení. Soud prvního stupně si vyžádal lékařské zprávy lékařů, jež zástupce žalobce v uvedeném období léčili, z nichž zjistil, že v době před uplynutím předmětné jednoleté lhůty byl zástupce žalobců léčen pro bolesti dolní části páteře a dolních končetin s občasnými nárazy větších či menších bolestí. Dle závěru okresního soudu však jmenovaný advokát nebyl v pracovní neschopnosti, sám neuváděl, že by nedocházel do kanceláře, či se nezúčastnil jiných pracovních výkonů v souvislosti s výkonem jeho práce, nepodal na soud žádost, aby v jeho věcech nebyla nařizována jednání. Jeho advokátní kancelář disponuje ještě dvěma dalšími advokáty a je obvyklé využívání substituce v nutném případě. Navíc se nejedná o krátkou lhůtu, která by počala plynout právě v době těchto bolestí, její kontrola není nijak složitým úkonem, pro který by bylo nutné být v plné zdravotní kondici. Z těchto důvodů okresní soud návrhu zástupce žalobců nevyhověl.

Proti tomuto usnesení se žalobci prostřednictvím téhož zástupce včas odvolali. Namítli, že k přerušení řízení došlo z toho důvodu, že souběžně probíhá trestní řízení v němž byl zadán k vypracování revizní ústavní znalecký posudek, jehož závěry budou významné i v tomto občanskoprávním řízení. Žalobci vyčkávali s podáním návrhu na pokračování přerušeného občanskoprávního řízení, neboť k vypracování tohoto znaleckého posudku nedocházelo, byla prodlužována lhůta k jeho vyhotovení. Proto žalobci vyčkávali s podáním uvedeného návrhu, když bylo očekávatelné, že posudek bude zpracován před uplynutím jednoroční lhůty (nakonec se tak stalo až dne 30. 1. 2012). Neuspokojivý zdravotní stav právního zástupce žalobců v době krátce před uplynutím této lhůty a výslovně pak právě k tomuto dni (k 9. 11. 2011), byl jedinou příčinou zmeškání této lhůty, neboť právní zástupce žalobců byl v té době vyloučen i z výkonu běžných pracovních činností. Právní zástupce žalobců nemá žádné své další advokáty, či advokátní koncipienty. Pracovní neschopenku si jmenovaný nenechal vystavit z toho důvodu, že není plátcem nemocenského pojištění. Tato skutečnost je právně bezvýznamná vedle medicínsky doložené skutečnosti jeho faktického zdravotního stavu v rozhodném okamžiku, jímž je den 9. 11. 2011. Proto bylo navrženo, aby napadené usnesení bylo změněno tak, že žádosti o prominutí zmeškání lhůty bude vyhověno.

K r a j s k ý s o u d v Českých Budějovicích usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí postupem dle § 212a odst. 1, 5 a 6 o. s. ř. a o odvolání rozhodl, aniž by ve věci musel nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.)

Odvolání žalobců není důvodné.

Podle § 58 odst. 1 o. s. ř. soud promine zmeškání lhůty, jestliže účastník nebo jeho zástupce ji zmeškal z omluvitelného důvodu a byl proto vyloučen z úkonu, který mu přísluší, návrh je třeba podat do patnácti dnů po odpadnutí překážky a je s ním třeba spojit i zmeškaný úkon.

Jedním z předpokladů pro prominutí zmeškání lhůty je, aby lhůta k provedení úkonu skutečně marně uplynula (tj. aby účastník tuto lhůtu zmeškal).

Odvolací soud dospěl k závěru, že tento předpoklad nebyl v dané věci splněn, neboť předmětná roční lhůta k podání návrhu na pokračování přerušeného řízení dosud ani nezačala běžet.

V dané věci bylo usnesení o přerušení řízení dle § 110 (odst. 1) o. s. ř. k návrhu obou stran vyhlášeno při jednání okresního soudu dne 9. 11. 2010. Jeho výrok byl zaznamenán i v protokolu o tomto jednání. Ihned po vyhlášení tohoto usnesení se obě strany vzdaly práva odvolání proti tomuto usnesení a uvedly, že nežádají jeho písemné vyhotovení. Z obsahu spisu Okresního soudu vyplývá, že toto usnesení nebylo písemně vyhotoveno ani doručeno zástupci žalobců, žalované a vedlejšímu účastníkovi.

Odvolací soud absenci tohoto doručení považuje za nesprávný postup, neboť je v rozporu s § 168 odst. 2 o. s. ř.

Dle tohoto ustanovení soud doručí usnesení účastníkům, je-li proti němu odvolání nebo dovolání nebo jestliže to je třeba pro vedení řízení anebo jde-li o usnesení, kterým se účastníkům ukládá nějaká povinnost.

Usnesení, jímž soud přeruší řízení podle § 110 odst. 1 o. s. ř., je usnesení, proti němuž je přípustné odvolání (nepatří mezi usnesení vyjmenovaná v § 202 odst. 1 o. s. ř.). Proto je nutné jej doručit. Jeho doručení je pak předpokladem pro nabytí právní moci tohoto usnesení (§159 za použití § 167 odst. 2 o. s. ř., § 204 o. s. ř.).

Až od nabytí právní moci usnesení o přerušení řízení pak běží předmětná roční lhůta (R 47/2008), během níž lze za podmínek § 111 odst. 3 o. s. ř. (t.j v zásadě po uplynutí třech měsíců) podat návrh na pokračování v řízení. Po marném uplynutí této jednoleté lhůty soud řízení zastaví.

Jelikož usnesení o přerušení řízení nebylo v dané věci vyhotoveno a stranám doručeno, nemohlo nabýt právní moci a nemohla tak uvedená lhůta ani začít běžet.

Nic na tom nemění, že se účastníci vzdali po vyhlášení předmětného usnesení o přerušení řízení práva na odvolání, ani že prohlásili, že nežádají jeho písemné vyhotovení.

V prvé řadě se nelze vzdát práva na písemné vyhotovení usnesení. Usnesení, které musí být doručeno, soud vyhotoví (viz. Velký černý komentář k o. s. ř. I., nakladatelství C. H. Beck, str. 1035). Stanovisko účastníků k vyhotovení usnesení soudem je bezvýznamné, rovněž tak se nelze vzdát doručení rozhodnutí. Ani tento pojem o. s. ř. nezná a doručit se musí každé usnesení, jehož doručení je podle zákona nezbytné (Komentář o. s. ř., nakladatelství Panorama Praha z roku 1985, I. díl, str. 755).

Co se týče vzdání se odvolání je třeba znovu konstatovat, že usnesení, jímž se přeruší řízení, je usnesením, proti kterému je odvolání ze zákona přípustné. Pokud se účastníci po vyhlášení takového usnesení vzdají práva na odvolání, je podané odvolání sice dle § 218 o. s. ř. odmítnuto, ovšem nikoliv dle písm. c) tohoto ustanovení (tj. že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné) ale dle písm. b) tohoto ustanovení jako odvolání podané někým, kdo k němu není oprávněn (viz Velký černý komentář k o. s. ř. II., nakladatelství C.H. Beck, str. 1660 a 1744).

Ke shora uvedené argumentaci odvolací soud závěrem konstatuje, že je mu známa Směrnice Nejvyššího soudu V/1968 sb. rozh., v níž Nejvyšší soud uvedl, že usnesení o přerušení řízení podle ustanovení § 110 o. s. ř. se účastníkům doručuje, pokud nejsou při jeho vyhlášení přítomni; doručení tohoto usnesení je třeba pro další vedení řízení. Odvolání proti tomuto usnesení je přípustné, protože nejde o usnesení, jímž by se pouze upravovalo vedení řízení.

V těchto závěrech se však Nejvyšší soud zaměřil na doručování usnesení o přerušení řízení z důvodu potřebnosti pro další vedení řízení. Jsou-li účastníci při vyhlášení tohoto rozhodnutí nepřítomni, je nepochybně pro další vedení řízení třeba toto usnesení o přerušení řízení účastníkům doručit. To na rozdíl od situace, kdy účastníci vyhlášení přítomni jsou (pak doručení pro další vedení řízení

potřebné není).

Tato potřebnost je však jen jednou ze tří alternativ, kdy je nutné doručovat usnesení. Další alternativou dle § 168 odst. 2 o. s. ř. je právě přípustnost odvolání, což je i případ usnesení, jímž se řízení dle § 110 odst. 1 o. s. ř. přerušuje.

Odvolací soud je tak toho názoru, že lhůta pro podání návrhu na pokračování v řízení, ohledně níž žalobce žádají o prominutí jejího zmeškání, dosud nezačala běžet, a proto okresní soud rozhodl věcně správně (byť z jiných důvodů) pokud návrhu žalobců nevyhověl.

Odvolací soud proto napadené usnesení potvrdil (§ 219 o. s. ř.), přičemž pro nadbytečnost se nezabýval odvolacími námitkami odvolatelů, kteří se svým odvoláním nemohli být ze shora uvedeného důvodu úspěšní.